

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 2S/51/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0823106431
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Piroš
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:0823106431.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Piroša (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Mgr. Kataríny Haviarovej a JUDr. Miroslavy Štefčekovej, v právnej veci žalobcu: A. B., nar.: XX.XX.XXXX, bytom: C. D. XXX/X, XXX XX E., proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom: Trnavská cesta 52, 826 45 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚVZSR/OLP/1073/32834/2023 zo dňa 19.10.2023, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobcovi ani žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie a napadnuté rozhodnutie

1. Regionálny úrad verejného zdravotníctva Prievidza (ďalej ako „prvostupňový orgán“) vydal dňa 08.09.2022 rozhodnutie č. B/2022/1110-COV/5682 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie prvostupňového orgánu“), ktorým rozhodol, že žalobca sa dopustil priestupku na úseku verejného zdravotníctva podľa § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 355/2007 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia“), a to tým, že dňa 27.10.2021 v čase okolo 18:12 hod. sa v F. G., H. I. J., Prievidza, pohyboval bez prekrytia horných dýchacích ciest, teda nesplnil nariadené opatrenie pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. r) zákona č. 355/2007 Z. z., a to používať preventívne a iné ochranné pomôcky uvedené v ustanovení § 2 ods. 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 250/2021 V. v. Slovenskej republiky zo dňa 01.10.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest (ďalej ako „vyhláška č. 250/2021 V. v.“ alebo „vyhláška“). Z prvostupňového rozhodnutia taktiež vyplývalo, že žalobca porušil aj povinnosť uvedenú v ustanovení § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z., podľa ktorého fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a), d) až h) a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. a) až d), f) až i), n), r), t), u), y) až aa) zákona č. 355/2007 Z. z. nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva. Za porušenie uvedených predpisov bola žalobcovi prvostupňovým rozhodnutím uložená podľa § 56 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. pokuta vo výške 50,00 Eur.

2. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej ako „ÚVZ SR“ alebo „žalovaný“) vydal dňa 19.10.2023 rozhodnutie č. ÚVZSR/OLP/1073/32834/2023 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“ alebo „napadnuté rozhodnutie“ alebo „druhostupňové rozhodnutie“), ktorým bolo odvolanie žalobcu

proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietnuté, pričom prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené. V odôvodnení rozhodnutia žalovaného bolo uvedené, že žalovaný ako odvolací orgán dospel po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu k záveru, že prvostupňový orgán postupoval a konal v súlade s platnými právnymi predpismi. Bolo nepochybné, že žalobca sa dopustil takého konania, ktoré bolo nielen v rozpore s vyhláškou č. 250/2021 V. v., ale aj so zákonom č. 355/2007 Z. z. Žalobca bol dňa 27.10.2021 v čase o 18:12 hod. povinný mať prekryté horné dýchacie cesty vzhľadom na skutočnosť, že sa nachádzal v interiéri predajne F. C. G., avšak žalobca si túto svoju povinnosť nesplnil, čo ani nepoprel.

Žaloba, žalobné body a argumentácia žalobcu

3. Žalobca vo včas podanej správnej žalobe v prvom rade uviedol, že vznikol spor medzi ním a príslušným regionálnym úradom verejného zdravotníctva z dôvodu rôzneho výkladu ukladania povinností. Podľa názoru žalobcu došlo k bezprecedentnej situácii, ktorá nastala po opätovnom vyhlásení núdzového stavu v októbri 2020 v súvislosti s celoplošným testovaním, čo v demokratickom a právnom štáte nemá od konca druhej svetovej vojny obdobu.

4. Žalobca trval na doslovnom výklade čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky, pričom podľa jeho názoru povinnosti nemožno ukladať uznesením vlády a ani vyhláškou, na čo sa žalobca spoliehal, pričom jeho presvedčenie utvrdzovali viaceré významné právne authority, napr. C. A. C.. Regionálny úrad verejného zdravotníctva však akceptoval rozširujúci výklad čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky. Na podklade zákonov boli vydávané uznesenia o vyhlásení núdzového stavu vládou Slovenskej republiky a vyhlášky ÚVZ SR. V období rozhodnom pre tento spor všetky regionálne úrady verejného zdravotníctva akceptovali vyhlášku č. 133/2021 Z. z., ktorá bola účinná odo dňa 22.03.2021 a príslušný regionálny úrad žiadal jej dodržiavanie aj od žalobcu.

5. Vadu konania žalobca videl v tom, že konanie o uložení povinnosti podľa vyhlášky č. 133/2021 Z. z. nebolo prerušené a nedošlo k obráteniu sa na Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle § 162 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „CSP“ alebo „zákon č. 160/2015 Z. z.“). Žalobca ďalej poukázal na to, že právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv, čo vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/98/2017 zo dňa 28.03.2018. Žalobcovi však nie je zrejmé, ako sa fyzická alebo právnická osoba tohto práva domôže.

6. Žalobca ďalej v podanej správnej žalobe uviedol, že vyhlášky ÚVZ SR a uznesenia vlády o ochorení COVID-19 majú predstavovať normatívne akty všeobecnej povahy a nie sú preskúmateľné v režime správneho súdnictva, čo vyplýva z uznesení Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Svk/44/2022 a 4Svk/51/2022. Zároveň v konaní o ústavnej sťažnosti sa ich prieskumu fyzické a právnické osoby domáhať nemôžu, čo vyplýva z viacerých rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. sp. zn. I. ÚS 63/2016, IV. ÚS 196/2011 a tiež IV. ÚS 100/2011. Priamy postup na Európsky súd pre ľudské práva bol vyhlásený za neprijateľný.

7. Žalobca ďalej uviedol, že ani jeden z oprávnených subjektov v rámci prieskumu všeobecne záväzných právnych predpisov sa nemusí obrátiť na Ústavný súd Slovenskej republiky, preto žalobcovi nie je zrejmé, ako je garantované právo na spravodlivý súdny proces. Žalobca ďalej poukázal a citoval z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 10/2021, PL.ÚS 11/2021 a PL.ÚS 15/2022.

8. Žalobca na záver svojej správnej žaloby dodal, že v predmetnej veci nebolo rozhodnuté v lehote tridsiatich, resp. šesťdesiatich dní od začatia konania. Na základe všetkých uvedených dôvodov žalobca navrhol súdu, aby zrušil napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie.

Vyjadrenie žalovaného

9. Žalovaný k podanej správnej žalobe uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojej argumentácii vyjadrenej v napadnutom rozhodnutí, na predmetnom rozhodnutí v celom rozsahu trvá, keďže je v súlade so zákonom a platnými právnymi predpismi.

10. Žalovaný ďalej uviedol, že vyhlášky ÚVZ SR sú všeobecne záväzným právnym aktom. Ustanovenie § 7 písm. c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) vymedzuje negatívne, čo nepatrí do kompetencie preskúmavania správnymi súdmi, pričom súdy nepreskúmajú ani všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak a zároveň správne súdy nie sú kompetentné na preskúmavanie súladu vyhlášok s inými, nadriadenými právnymi predpismi. Na prieskum vydaných vyhlášok je oprávnený výlučne Ústavný súd Slovenskej republiky. Ak by konajúci správny súd vyhlášku ÚVZ SR meritórne preskúmal, protiústavne a nezákonne by si prisvojil právomoc, ktorá mu v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky nepatrí.

11. Zároveň žalovaný uviedol, že podaná správna žaloba je nezrozumiteľná, zmätočná a nie je z nej jasné, čo sa žalobou vlastne sleduje. Žalobca len zmätočne prekopíroval úryvky z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prípadne Ústavného súdu Slovenskej republiky bez toho, aby sa k nim vyjadril, teda žalovaný nevie, čo nimi chcel žalobca povedať, možno len dedukovať, že žalobca sa vyjadroval k nemožnosti domôcť sa svojho práva na spravodlivý súdny proces, keďže sa nevie v prípade platnosti vyhlášok ÚVZ SR obrátiť na Ústavný súd Slovenskej republiky a zároveň bolo obdobné konanie zamietnuté aj na Európskom súde pre ľudské práva.

12. Žalovaný nepoprel, že v prípade žalobcu ako účastníka konania nebolo rozhodnuté v lehote tridsiatich, resp. šesťdesiatich dní od začatia konania. Žalovaný je odvolacím orgánom pre územnú oblasť celej Slovenskej republiky a v danom období mu zo všetkých regionálnych úradov verejného zdravotníctva boli zasielané odvolania v obdobných veciach, pričom z dôvodu pracovnej vyťaženia a kapacít nebolo možné tieto lehoty dodržiavať. O odvolaniach však bolo rozhodované ihneď, ako to bolo možné. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že nedodržanie lehôt podľa ustanovenia § 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 71/1967 Zb.“ alebo „Správny poriadok“) nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia, nezákonnosť rozhodnutia ako ani bez ďalšieho nezakladá fikciu rozhodnutia.

13. Žalovaný uviedol, že v súlade s čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky môžu ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Právomoc ÚVZ SR na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov - vyhlášok je daná zákonom č. 355/2007 Z. z., podľa ktorého v zmysle § 5 ods. 4 písm. k) ÚVZ SR nariaďuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva, pričom právomoc ÚVZ SR na vydávanie opatrení v čase krízovej situácie je zakotvená v § 4 ods. 1 písm. g) zákona č. 355/2007 Z. z., podľa ktorého ministerstvo síce môže nariadiť opatrenia počas krízovej situácie, avšak tým nie je dotknutá právomoc ÚVZ SR nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie. Zákon č. 355/2007 Z. z. v ustanovení § 59b ods. 1 výslovne uvádza, že ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, ÚVZ SR alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva všeobecne záväzným právnym predpisom. Podľa § 59b ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. všeobecne záväzný právny predpis ÚVZ SR a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky. Z uvedeného ustanovenia vyplýva právomoc ÚVZ SR na vydávanie všeobecne záväzného právneho predpisu, pričom rozsah otázok (opatrení), ktoré v ňom možno upraviť je daný v § 12 a § 48 zákona č. 355/2007 Z. z.

14. Na základe uvedeného žalovaný navrhol správne mu súdu, aby podanú správnu žalobu zamietol.
Replika žalobcu

15. Žalobca uviedol, že počas núdzového stavu musí byť podľa Ústavy Slovenskej republiky vydaný ústavný zákon, avšak takýto zákon nikto nevydal. Keďže takýto zákon nikto nevydal, tak sa žalobca nemohol dopustiť žiadneho priestupku na úseku verejného zdravia. A z toho vyplýva, že ÚVZ SR ani regionálne úrady verejného zdravotníctva nemohli vydávať žiadne nariadenia. Z rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Stk/10/2023 zo dňa 27.02.2024 vyplýva, že policajti nemali právo vyžadovať ani kontrolovať prekrytie horných dýchacích ciest. Ďalej žalobca poukázal na Dohovor o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a

medicíny. Na záver žalobca dodal, že obmedzenie dýchania je mučenie a zo strany štátnych orgánov je potrebné brať už pokus ako trestný čin. Žalobca zotrval na podanej správnej žalobe.

16. Žalovaný k replike žalobcu nepodal svoje ďalšie vyjadrenie - dupliku.

Konanie na správnom súde

17. Správny súd v Banskej Bystrici po preštudovaní celého spisového materiálu zistil tieto skutočnosti: žalobca sa podľa názoru orgánov verejnej správy dopustil priestupku na úseku verejného zdravotníctva tým, že sa v OD G. K. E. pohyboval dňa 27.10.2021 v čase o 18:12 hod. bez prekrytia horných dýchacích ciest, a teda nesplnil nariadené opatrenie pri obmedzeniach verejného zdravia podľa zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s vyhláškou č. 250/2021 V. v., za čo bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 50,00 Eur.

18. Predmetom správneho súdneho prieskumu v rozhodovanej veci sú vo svojej podstate rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktorými bola žalobcovi uložená pokuta za to, že nerešpektoval opatrenia vydávané v súvislosti s ochorením COVID-19.

19. Správny súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže nevzhladol žiadny dôvod na vytýčenie termínu pojednávania podľa § 107 ods. 1 SSP. Správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Rozsudok bol dňa 30.07.2025 v súlade s § 137 ods. 3 SSP vyhlásený vyvesením skráteného písomného vyhotovenia rozsudku bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu oznámené viac ako 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP).

Relevantné zákonné ustanovenia

20. Podľa § 48 ods. 4 písm. r) zákona č. 355/2007 Z. z.; úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia nariaďuje opatrenia, ktorými sú: používanie preventívnych a iných ochranných pomôcok.

21. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z.; fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a), d) až h) a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. a) až d), f) až i), n), r), t), u), y) až aa) nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva; to neplatí v prípade povinného očkovania, ak sú známe kontraindikácie.

22. Podľa § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z.; priestupku na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí ten, kto nesplní nariadené opatrenie pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 4 ods. 1 písm. g) alebo § 48 ods. 4 písm. a) až d), f) až i), n), r), t), u), y) až aa).

23. Podľa § 56 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z.; za priestupok podľa odseku 1 možno uložiť pokutu do 1 659 eur a v blokovom konaní do 99 eur, ak odsek 2 alebo odsek 4 neustanovuje inak. Za nepodrobenie sa povinnému očkovaniu možno uložiť pokutu v súhrnnej výške 331 eur.

24. Podľa § 56 ods. 5 zákona č. 355/2007 Z. z.; priestupky podľa tohto zákona prejednávajú v rozsahu svojej pôsobnosti úrad verejného zdravotníctva, regionálny úrad verejného zdravotníctva a orgány verejného zdravotníctva uvedené v § 3 ods. 1 písm. d) až g), ak odsek 4 neustanovuje inak. Na priestupky a na ich prejednanie sa vzťahuje osobitný predpis.

25. Podľa § 57 ods. 43 zákona č. 355/2007 Z. z.; orgán verejného zdravotníctva pri určení výšky pokuty prihliada na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania. Pri opakovanom porušení možno pokutu zvýšiť až na dvojnásobok.

26. Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky č. 250/2021 V. v.; podľa § 48 ods. 4 písm. r) zákona sa všetkým osobám nariaďuje riadne prekrytie horných dýchacích ciest (nos a ústa) použitím respirátora na verejnosti vo všetkých priestoroch interiérov budov, prostriedkoch verejnej dopravy, taxislužbách alebo inej preprave s osobami, ktoré nie sú členmi spoločnej domácnosti.

Posúdenie opodstatnenosti žaloby – podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov súdom

27. Primárne je potrebné prisvedčiť vyjadreniu žalovaného, že obsah správnej žaloby tvoria názory, vyjadrenia, nerozvinuté citácie, polemiky, prejavy nesúhlasu žalobcu a jeho výhrady vo vzťahu k všeobecne záväzným právnym predpisom a z nich plynúce všeobecné závery o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu ku kvalite takýchto žalobných námietok považuje správny súd za potrebné poukázať na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/23/2021 zo dňa 22.08.2012, podľa ktorých: „nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Obligatórnou náležitosťou žaloby je teda povinnosť žalobcu tvrdiť, že správne rozhodnutie alebo jeho časť odporuje konkrétnemu všeobecne záväznému právnemu predpisu a toto tvrdenie právne odôvodniť. Ak žalobca poukazuje na skutočnosť, že postupom správnych orgánov mu bola odňatá možnosť ochrany jeho práv, musí uviesť, pri ktorom procesnom úkone sa tak malo stať, aké vyjadrenia chcel v priebehu správneho konania uplatniť a čo je dôsledkom znemožnenia ich uplatnení, teda aké subjektívne právo žalobcu malo byť v tejto súvislosti porušené. Pokiaľ tak neurobí, nie je možné všeobecne formulované žalobné námietky meritórne prejednať.“. Z uvedeného vyplýva, že bez vyjadrenia jasného stanoviska žalobcu k súvisu týchto námietok so zákonnosťou napadnutého rozhodnutia, t. j. k otázke, v čom konkrétne sa žalovaný mylil pri hodnotení dôkazov a pri právnom posúdení veci a z akých dôvodov, pokiaľ rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozhodnutí, vo svojej podstate nie sú tieto námietky ničím iným, len vyjadrením vlastného názoru, resp. všeobecného nesúhlasu s hodnotením žalovaného. Vyjadrenie nesúhlasu, resp. tvrdenia žalobcu bez špecifikácie právneho významu jednotlivých námietok vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu v konaní o preskúmanie jeho zákonnosti nepostačuje k tomu, aby správny súd mohol dospieť k záveru o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

28. Žalobca v podanej správnej žalobe poukazoval na viaceré súdne rozhodnutia alebo z nich citoval (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/98/2017, uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Svk/44/2022 a 4Svk/51/2022 a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 63/2016, IV. ÚS 196/2011, IV. ÚS 100/2011, PL. ÚS 10/2021, PL. ÚS 11/2021, PL. ÚS 15/2022 a PL. ÚS 10/2021), avšak správny súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že nestačí žalobcom poukázať na judikatúru, ale aj náležitým spôsobom a dostatočne konkrétne uviesť vecnú súvislosť s preskúmanou vecou, pretože len samotný poukaz žalobcu na rozhodnutia bez tejto súvislosti nepostačuje na vyslovenie nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

29. Správny súd považuje za podstatné uviesť, že z obsahu správnej žaloby vyplýva, že v podstate smeruje proti všeobecne záväzným právnym predpisom, na základe ktorých bolo vydané napadnuté rozhodnutie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že bolo vydané na základe zákona č. 355/2007 Z. z. a vyhlášky č. 250/2021 V. v. Žalobca síce v podanej správnej žalobe uviedol vyhlášku č. 133/2021 Z. z., pričom v danom prípade ide o vyhlášku č. 250/2021 V. v., avšak podstatné je, že smerovanie správnej žaloby voči všeobecne záväzným právnym predpisom podľa názoru správneho súdu naráža na nedostatok jeho právomoci na preskúmanie týchto namietaných všeobecne záväzných právnych predpisov, nakoľko podľa ustanovenia § 7 písm. c) SSP platí, že „správne súdy nepreskúmajú všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak“. Podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP „v správnej žalobe sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť dôvody žaloby, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté výroky rozhodnutia alebo opatrenia za nezákonné (ďalej len „žalobné body“).“ Pokiaľ sa žalobca podanou správnu žalobou síce domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia, avšak z dôvodov neústavnosti, nesprávnosti, nesúladu s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo iných väd označených všeobecne záväzných právnych predpisov, nemohol byť úspešný, pretože jeho žalobnej argumentácii (v tej časti, ktorá nebola všeobecná) chýba esenciálna zložka v podobe jasnej, jednoznačnej a priamej súvislosti žalobných námietok (bodov) s predmetom konania, ktorým bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, nie prieskum uvedených všeobecne záväzných právnych predpisov. Primárnym predpokladom úspešnosti žalobných námietok je teda formulácia, ktorá konkretizuje dôvody nezákonnosti správneho aktu, voči ktorému sa žalobca domáha súdnej ochrany na správnom súde. Pokiaľ žalobná argumentácia abstrahuje od povahy žalobného návrhu, ako je tomu v danom prípade, nemožno očakávať, že na základe takejto vnútorne rozpornej a tým nezrozumiteľnej správnej žaloby je možné požadovanú súdnu ochranu poskytnúť. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na to, že viaceré nálezy alebo uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (o ktorých bude zmienka v ďalšej časti tohto rozsudku) jednoznačne uzavreli, že vyhlášky žalovaného majú

povahu všeobecne záväzných právnych predpisov. Nad rámec uvedeného správny súd ešte dopĺňa, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu nezákonnosti a neústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, na základe ktorých bolo vydané napadnuté rozhodnutie, teda žalobca sa touto správnu žalobou nedomáhal preskúmania všeobecne záväzných právnych predpisov, preto nebol dôvod na odmietnutie správnej žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. g) v nadväznosti na § 7 písm. c) SSP.

30. Vzhľadom na to, že nezákonnosť napadnutého rozhodnutia bola namietaná (najmä) z dôvodu jeho vydania na základe neústavných právnych predpisov, správny súd bol povinný vyhodnotiť, či nebol dôvod na postup v zmysle § 100 ods. 1 písm. b) SSP, podľa ktorého „správny súd konanie uznesením preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tomto prípade podať ústavnému súdu návrh na začatie konania podľa osobitného predpisu“. Pokiaľ ide o uvedené žalobné námietky, tieto boli predmetom viacerých konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý k oprávneniam žalovaného a regionálnych úradov verejného zdravotníctva, napr. v náleze sp. zn. PL. ÚS 8/2021 uviedol nasledovné (body 60 až 66 nálezu):

„60. Článok 123 ústavy ustanovuje, že autoritami, ktoré môžu prijímať všeobecne záväzné právne predpisy na vykonanie zákona, môžu byť len orgány štátnej správy. Ústavný súd tak musí ustáliť, či ÚVZ a RÚVZ sú orgánmi štátnej správy. Úrad verejného zdravotníctva a regionálne úrady verejného zdravotníctva sú podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o ochrane verejného zdravia orgánmi verejného zdravotníctva. Tento pojem je však podľa § 1 písm. f) cit. zákona len legislatívnou skratkou pre „orgány štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva“, teda ÚVZ aj RÚVZ sú orgánmi štátnej správy (pre oblasť verejného zdravotníctva) [§ 1 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia: Tento zákon ustanovuje opatrenia orgánov štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva (ďalej len „orgány verejného zdravotníctva“)].

61. Skutočnosť, že zákon o ochrane verejného zdravia (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 1) označuje ÚVZ aj RÚVZ zároveň za rozpočtové organizácie, je z tohto hľadiska nepodstatná, pretože tým je určené len ich rozpočtové postavenie na rozdiel napríklad od príspevkového hospodárenia. Ide o kategóriu hospodársku, nie o kategóriu typu právnej entity. Rozpočtovými organizáciami sú v zásade všetky štátne orgány vrátane ministerstiev (§ 21 ods. 1 a 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), napriek tomu nikdy nebol sporný ich status orgánov štátnej správy. Zamieňanie jednotlivých vlastností verejnoprávnych entít samotných a taktiež verejnoprávnych a súkromnoprávnych entít navzájom (nositeľ moci, rozpočtová organizácia, právna subjektivita) súvisí s teoreticky nedôslednou zmenou konceptu organizácii na štátne orgány a právnické osoby (porov. napr. II. ÚS 80/09, II. ÚS 152/2016, PL. ÚS 19/2017 – poľovnícka komora).

62. Úrad verejného zdravotníctva a RÚVZ boli riadne zriadené zákonom v súlade s čl. 122 ústavy, podľa ktorého sa zákonom zriaďujú ústredné orgány a miestne orgány štátnej správy, a tiež v súlade s čl. 86 písm. e) ústavy, podľa ktorého do pôsobnosti národnej rady patrí zriaďovať zákonom ministerstvá a ostatné orgány štátnej správy. Ústavný súd už v čase pred prijatím posudzovanej novely, zákona č. 286/2020 Z. z., ktorým boli zavedené vyhlášky ÚVZ, v senátnom náleze sp. zn. IV. ÚS 249/2021 nepochyboval, že ÚVZ je orgánom štátnej správy: «Podľa § 5 ods. 1 a 2 zákona o ochrane zdravia úrad verejného zdravotníctva je rozpočtová organizácia štátu s pôsobnosťou pre územie Slovenskej republiky, pričom tento úrad riadi a za jeho činnosť zodpovedá hlavný hygienik, ktorého vymenúva a odvoláva na návrh ministra zdravotníctva vedúci služobného úradu ministerstva zdravotníctva. K povahe tohto subjektu ústavný súd dodáva, že pojem „rozpočtová organizácia štátu“ znamená spôsob financovania a iné okolnosti, ktoré nie sú pre riešenie problematiku podstatné. Zároveň však ide o „úrad“, teda orgán štátnej správy, ktorý je zriadený zákonom [aj keď nie je ústredným orgánom štátnej správy, keďže tak nie je označený v § 21 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov. Je teda vybavený právomocou na vydávanie právnych aktov, a to pokiaľ ide o vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov, na základe čl. 123 ústavy (vydáva ich len na základe zákonov a v ich medziach, pričom z hľadiska označeného ustanovenia ide o „iný“ orgán štátnej správy, teda iný než ministerstvo).»

63. K postaveniu úradu verejného zdravotníctva ako dekoncentrovaného orgánu štátnej správy s pôsobnosťou pre celé územie a jeho pozícii z hľadiska ústavy možno uviesť, že ústava na viacerých miestach zdôrazňuje osobitné postavenie „ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy“, ktorým sa odlišujú od všetkých ostatných orgánov štátnej správy. Z čl. 80 ods. 1 (právo poslanca interpelovať člena vlády alebo vedúceho ústredného orgánu štátnej správy) a čl. 85 (právo žiadať účasť vedúceho ústredného orgánu štátnej správy na schôdzi národnej rady) možno vyvodit', že ústredné

orgány štátnej správy sú v priamom vzťahu demokratickej zodpovednosti voči volenému parlamentu práve preto, že stoja na čele hierarchie orgánov štátnej správy. Z čl. 60 ods. 2 písm. a) ústavy (Kontrolná pôsobnosť najvyššieho kontrolného úradu sa vzťahuje v rozsahu uvedenom v odseku 1 na vládu Slovenskej republiky, ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy Slovenskej republiky a na orgány im podriadené) možno napríklad vyvodiť, že iné orgány štátnej správy sú spravidla podriadené niektorému ústrednému orgánu štátnej správy (ministerstvu alebo inému takému orgánu). Z uvedených ustanovení ústavy možno potom vyabstrahovať záver, že orgány štátnej správy sa vždy členia na najvyššie, ktoré ústava označuje ako „ústredné“, a ostatné, ktoré sú týmto orgánom podriadené a ktoré sa na niektorých miestach označujú ako „miestne“, a na iné orgány štátnej správy, ktoré sa osobitným prívlastkom neoznačujú. K dekoncentrovaným orgánom štátnej správy s pôsobnosťou pre celé územie patrí napríklad aj Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Ústredné riaditeľstvo Slovenskej obchodnej inšpekcie alebo Dopravný úrad. Už v čase prijatia ústavy existovala napríklad Štátna plavebná správa v Bratislave s pôsobnosťou pre celé územie, ktorá nebola ústredným orgánom štátnej správy, ale výslovne bola oprávnená vydávať vyhlášky (§ 2 zákona č. 26/1964 Zb. o vnútrozemskej plavbe). Právny poriadok pozná tento typ orgánov štátnej správy, ku ktorému patrí aj úrad verejného zdravotníctva a ústava ich nevyklučuje.

64. Z ústavy, ako bolo už uvedené, vyplýva, že jednotlivé orgány štátnej správy sú priamo alebo sprostredkovane podriadené orgánu s demokratickou legitimitou, typicky ministerstvu. Ide o vzťahy nadriadenosti a podriadenosti v rámci exekutívnej moci, a nie o vzťahy deľby moci medzi jednotlivými mocami. K pozícii úradu verejného zdravotníctva je z tejto perspektívy potrebné uviesť, že ministerstvo zdravotníctva ako vládny ústredný orgán štátnej správy podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane verejného zdravia určuje zásadné smery a priority štátnej zdravotnej politiky na úseku verejného zdravia a kontroluje výkon verejného zdravotníctva v Slovenskej republike. Podľa § 5 ods. 2 hlavného hygienika vymenúva a odvoláva vedúci služobného úradu ministerstva zdravotníctva na návrh ministra zdravotníctva a úrad verejného zdravotníctva riadi a za jeho činnosť zodpovedá hlavný hygienik Slovenskej republiky. Úrad verejného zdravotníctva je podľa § 5 ods. 1 zákona o ochrane verejného zdravia zapojený finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva (nemá teda vlastnú rozpočtovú kapitolu). Úrad verejného zdravotníctva a regionálne úrady verejného zdravotníctva sú na základe týchto zákonných ustanovení síce v pozícii nepriamej podriadenosti ministerstvu zdravotníctva, avšak nepochybne ako integrálna súčasť štruktúry výkonnej moci. Zverenie kompetencie nariadovať vyhlášky úradu verejného zdravotníctva je v zásade vecou koncepcie verejného zdravotníctva, ktorú určuje demokratický zákonodarca.

65. Na základe čl. 123 ústavy je potom napadnuté ustanovenie § 59b ods. 1 zákona o ochrane verejného zdravia právnym základom, ústavou požadovaným zákonným splnomocnením, na základe ktorého môžu ÚVZ a RÚVZ vydávať všeobecne záväzné právne predpisy. Zároveň toto ustanovenie určuje aj medze, v rámci ktorých môžu tieto orgány štátnej správy všeobecne záväzné právne predpisy vydávať. Ide o nariadenie opatrení podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 zákona o ochrane verejného zdravia, a to buď na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivo určených osôb, čím je zároveň daná normatívna povaha týchto opatrení (na rozdiel od konania o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach konkrétnych fyzických a právnických osôb, kde orgány štátnej správy na úseku verejného zdravia postupujú podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, a to aj pri nariadovaní opatrení podľa § 12 a § 48 ods. 4 – § 59 ods. 1).

66. Ústavný súd preto konštatuje, že úrad verejného zdravotníctva a regionálne úrady verejného zdravotníctva sú zákonom zriadené orgány štátnej správy oprávnené vydávať všeobecne záväzné právne predpisy (vyhlášky ÚVZ).“

31. Vo vyššie citovanom náleze sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril aj k otázke právnej záväznosti vyhlášok ÚVZ SR, hoci nie sú vyhlasované v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (body 74 až 80 nálezu):

„74. Ústava na viacerých miestach ustanovovala a ustanovuje, že právne predpisy majú byť vyhlásené spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 87 ods. 5, čl. 120 ods. 3, čl. 123). Pri zákonoch podmieňuje vyhlásením ich platnosť. Pri žiadnom druhu predpisu ústava neustanovuje priamo spôsob vyhlásenia ani platformu vyhlásenia. Ústava od času jej prijatia nepredpisovala ani jednotný spôsob vyhlásenia právnych predpisov, ani jednotný publikačný nástroj. Možno sa domnievať, že dôvodom bolo vznikanie nového štátu a pravdepodobne formulačná nadväznosť na ústavný zákon č. 143/1968 Zb. o československej Federácii (čl. 45 ods. 3).

75. Znenie čl. 87 ods. 4, čl. 120 a čl. 123 ústavy v platnom znení zveruje úpravu spôsobu vyhlásenia právnych predpisov prijímaných národnou radou (čl. 87 ods. 4), vládou (čl. 120) a orgánmi štátnej správy

(čl. 123) zákonu, teda norme prijatej národnou radou podľa čl. 86 písm. a) ústavy. „Národná rada sa môže rozhodnúť, či zriadi jeden alebo viac publikačných nástrojov, či a ako upraví ich vydávanie (elektronicky či listinne), ako sa budú právne predpisy do nich zaraďovať. Toto svoje rozhodnutie môže národná rada rovnako, teda zákonom, aj zmeniť.“ Prijatím zákona č. 400/2015 Z. z. sa národná rada rozhodla, že právne predpisy vymedzené v § 1 [„Tento zákon upravuje základné pravidlá tvorby všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorými sú (...) vyhlášky iných orgánov štátnej správy (...) a ich vyhlasovanie v Zbierke zákonov.“] a v § 12 tohto zákona sa budú vydávať v elektronickej a v listinnej podobe v publikačnom prostredku – Zbierke zákonov Slovenskej republiky. To však nevyklúčovalo a nevyklučuje, aby národná rada prijatím iného zákona toto svoje rozhodnutie zmenila alebo zrušila, ako sa to stalo prijatím napadnutej úpravy v § 59b zákona o ochrane verejného zdravia, ktorá výslovne vylúčila Zbierku zákonov z tvorby a vyhlasovania vyhlášok (napadnuté ustanovenie § 59b ods. 2) a výslovne stanovila, že vyhlášky sa budú vyhlasovať uverejnením vo Vestníku vlády (napadnuté ustanovenie § 59b ods. 3 a 5). Zákon č. 400/2015 Z. z. je (ako uvádza navrhovateľ) predĺženou rukou ústavy (body 7 a 43 a 83), ústavný súd však dodáva, že v nižšej právnej sile zákona a s možnosťou jeho zmeny. Podľa aktuálneho právneho stavu je zákonom, ktorý ustanovuje spôsob vyhlásenia prijatých zákonov (čl. 87 ods. 4) a nariadení vlády (čl. 120) zákon č. 400/2015 Z. z. Článok 123 ústavy, ktorý upravuje normotvorbu orgánov štátnej správy je z hľadiska spôsobu vyhlasovania predpisov vykonaný viacerými zákonmi. Vyhlasovanie noriem ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov štátnej správy vykonáva zákon č. 400/2015 Z. z. Vo zvyšnej časti (normotvorba ďalších iných orgánov štátnej správy) je čl. 123 ústavy vykonaný jednak ustanovením § 5 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy, ako aj napadnutými ustanoveniami § 59b ods. 2, 3 a 5 zákona o ochrane verejného zdravia (možno ešte dodať, že na základe čl. 56 ods. 1 ústavy môže Národná banka Slovenska vydávať všeobecné právne predpisy, ktoré sa na základe zákona publikujú v Zbierke zákonov a vo Vestníku Národnej banky Slovenska). Vyhlasovanie vyhlášok ÚVZ je tak upravené zákonom stanoveným spôsobom.

76. Ústava Zbierku zákonov výslovne zmieňuje, ale nie v súvislosti s normotvorbou. Zbierka zákonov je výslovne uvedená iba v čl. 115 ods. 3 ako miesto, kde má byť uverejnené rozhodnutie prezidenta o poverení vykonávania pôsobnosti vlády do vymenovania novej vlády, ak táto stratí dôveru v národnej rade.

77. Z uvedeného vyplýva, že ústava explicitne neustanovuje, že sa vyhlášky (iných) správnych orgánov majú vyhlasovať, resp. publikovať v Zbierke zákonov. V referenčnom čl. 123 je stanovené, že iné orgány štátnej správy môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Napadnuté ustanovenie § 59b ods. 1 zákona o ochrane verejného zdravia zreteľne splnomocnilo orgány štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva vydávať všeobecne záväzné právne predpisy („Ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo zdravotníctva [§ 4 ods. 1 písm. g)], úrad verejného zdravotníctva [§ 5 ods. 4 písm. k)] alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva [§ 6 ods. 3 písm. e)] všeobecne záväzným právnym predpisom“) a zároveň v právnej sile zákona stanovil spôsob publikácie. Ústavná podmienka výhrady zákona z čl. 123 bola tak splnená.

78. Ústava teda nevyklučuje viacero publikačných nástrojov. Z koncepčného hľadiska, teda mimo ústavný prieskum možno uviesť, že obidva publikačné nástroje majú vo vzťahu ku publikácii vyhlášok ÚVZ odlišné vlastnosti. Voľbou koncepcie publikácie v Zbierke zákonov by sa akcentoval význam vyhlášok, ich celoštátne pôsobenie a ich vzťah k ľudským právam. Na druhej strane normotvorba vyhlášok musí operatívne reagovať na meniace sa podmienky (z týchto dôvodov napadnuté ustanovenie § 59b ods. 2 vylučuje pri tvorbe vyhlášok aplikáciu zákona o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov) a úrad verejného zdravotníctva je vláde nepriamo podriadená zložka exekutívy – dekoncentrovaný orgán štátnej správy s celoslovenskou pôsobnosťou, čomu viac vyhovuje publikácia vo Vestníku vlády. Z hľadiska evidenčnej funkcie zbierok môže byť rozumné uverejňovať vo Vestníku vlády všetky normy ÚVZ – celoštátne aj regionálne (porov. napr. vyhlášku Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Nitre č. 1/2021 V. v., ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia pre okres Nitra) a neštiepiť ich medzi Zbierku zákonov a Vestník vlády. Zákonodarca si v demokratickom procese vybral jednu z týchto koncepcií a v dôvodovej správe ju riadne vysvetlil (porov. bod 54). Z hľadiska už zmieneného vývoja publikačného práva (body 67 – 70) možno uviesť, že zmyslom zbierky nie je jednota zbierky, ale idea jednoty štátu. Tá zaiste nie je oslabená, ak má štát dve zbierky, ktorých obsah sa vzájomne dopĺňa. Zbierka môže byť dvojkolajná, pretože ide stále o jednu trať. Ústavný súd tým nespochybňuje istú exkluzivitu Zbierky zákonov.

79. Vestník vlády nie je novou publikačnou platformou pre právne predpisy, pretože má zákonný základ od 1. júla 1992 (bod 73). Zákonodarca teda nezvolil úplne nový nástroj, ktorý by mohol komplikovať

orientáciu v právnom poriadku. Tým, že zákony, zvlášť zákon č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a čl. V zákona č. 295/1992 Zb. o niektorých opatreniach v miestnej samospráve a v štátnej správe Vestník vlády poznajú, tak má Vestník vlády zákonnú oporu, aj keď podrobnejšia právna úprava je stanovená uznesením vlády (aktuálne zásady vydávania Vestníka vlády Slovenskej republiky schválené uznesením vlády č. 180/2021 7. apríla 2021 uverejnené pod č. 185/2021 V. v.). Vo vzťahu k preskúmanému § 59b zákona o ochrane verejného zdravia vyplýva priamo zo samotného napadnutého zákona, aký všeobecne záväzný právny predpis má byť vyhlásený – vyhláška (§ 59b ods. 3), ďalej ako nadobúda platnosť a účinnosť (§ 59b ods. 3 a 4), a čo je osobitne dôležité, že vyhlásenie sa uskutočňuje uverejnením (§ 59b ods. 5). Podľa ústavného súdu sú takto strohým, ale v zásade dostatočným spôsobom splnené ústavné požiadavky vyhlásenia „spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Ústavný súd nad rámec ústavného prieskumu dodáva, že by považoval za vhodné podrobnejšie ustanoviť kontúry tvorby a spôsobu vyhlasovania noriem vo Vestníku vlády, a to predpisom s právnou silou zákona. Pre prerokúvanú vec je relevantné, že Vestník vlády je zákonným publikačným nástrojom komunikujúcim právne normy navonok, a nie obežníkom niektorého z ministerstiev.

80. Oficiálna zbierka má podľa teórie vychádzajúcej z ústavného textu plniť tri funkcie: (a) funkciu normotvornú – na základe publikácie sa norma stáva platnou, (b) funkciu informačnú – adresáti práva musia mať možnosť oboznámiť sa s tým, čo je právom, a (c) funkciu evidenčnú, ktorej zmyslom je prehľadnosť v usporiadaní právnych predpisov. Ako podporu doterajšej argumentácie možno konštatovať, že Vestník vlády tieto požiadavky spĺňa. Vestník vlády sa na základe čl. 1 ods. 4 a čl. 3 ods. 1 uznesenia vlády č. 185/2021 uverejňuje na internetovej stránke ministerstva vnútra, kde je riadne dohľadateľný. Z praktických skúseností vyplýva, že cez obvyklé internetové vyhľadávače sa zadaním slov „vestník vlády“ možno dostať priamo k Vestníku vlády, kým zadaním slov „Zbierka zákonov“ sa užívateľ niekedy presmeruje na elektronickú stránku, a až následne na stránku „slov-lexu“, ktorý je podľa § 12 zákona č. 400/2015 Z. z. webovým sídlom zbierky. Pri zadaní hesla „vyhlášky ÚVZ“ internetový vyhľadávač nájde vyhlášky na stránke úradu verejného zdravotníctva. Navrhovateľ tiež argumentuje tým, že technicky by boli splnené kritéria ústavy v čl. 123 ústavy aj vtedy, ak by každý predpis disponoval svojou vlastnou zbierkou. Tento argument však neobstojí v prípade riadne dostupných predpisov v dvoch rozumne rozlíšených tradičných zbierkach, teda v situácii, keď sú splnené zároveň kritéria čl. 123 aj čl. 1 ods. 1 ústavy.“

32. Z citovaného znenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, s ktorým sa správny súd plne stotožňuje bez potreby ďalšieho odôvodnenia vyplýva, že všetky žalobné námietky v tejto súvislosti neboli dôvodné a ani nezakladajú dôvod na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov.

33. Čo sa týka žalobnej námietky, že nebolo rozhodnuté v zákonných lehotách, tak správny súd v prvom rade poukazuje na § 49 ods. 1 Správneho poriadku, v ktorom je uvedené, že „v jednoduchých veciach, najmä ak možno rozhodnúť na podklade dokladov predložených účastníkom konania, správny orgán rozhodne bezodkladne“. Podľa ustanovenia § 49 ods. 2 Správneho poriadku „v ostatných prípadoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak, je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania; vo zvlášť zložitých prípadoch rozhodne najneskôr do 60 dní; ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán (orgán príslušný rozhodnúť o rozklade). Ak správny orgán nemôže rozhodnúť do 30, prípadne do 60 dní, je povinný o tom účastníka konania s uvedením dôvodov upovedomiť.“ Správny súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že v prípade žalobcu ako účastníka konania nebolo rozhodnuté vo vyššie uvedených lehotách. Je pravdou, že v období pomerne rozšíreného ochorenia COVID-19 bolo takýchto prípadov veľa, avšak uvedené v žiadnom prípade neospravedľuje konanie správnych orgánov spočívajúce v tom, že v tomto konkrétnom prípade nerozhodli včas. Zároveň správny súd uvádza, že nedodržanie lehôt podľa § 49 ods. 2 Správneho poriadku nespôsobuje (samo o sebe) vecnú nesprávnosť rozhodnutia a ani nezákonnosť vydaného rozhodnutia. Na základe uvedeného ani táto žalobná námietka preto nebola dôvodná.

34. Vzhľadom na to, že ide o správnu žalobu vo veciach správneho trestania, bol správny súd povinný preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia aj bez návrhu z hľadiska dôvodov vymedzených v ustanovení § 194 a nasl. SSP. Správny súd nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov uvedených v § 195 písm. a) až e) SSP, ktorý by odôvodňoval zrušenie napadnutého rozhodnutia. Zistenie skutkového stavu bolo dostatočné na riadne posúdenie veci a skutkový základ napadnutého rozhodnutia je v súlade s obsahom administratívneho spisu, nakoľko z podkladov rozhodnutia je možné spoľahlivo dospieť k preukázanému záveru, že boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu

podľa § 48 ods. 4 písm. r) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. Pokuta vo výške 50,00 Eur bola uložená v zákonom rozpätí, ktoré je v zmysle § 56 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. do 1.659,00 Eur a v blokovom konaní do 99,00 Eur. Správne konanie o správnom delikte bolo začaté v súlade s § 57 ods. 43 zákona č. 355/2007 Z. z., t. j. včas. Správny súd nezistil porušenie základných zásad trestného konania, pretože správne konanie o správnom delikte bolo začaté, vedené a napadnutým rozhodnutím skončené na základe preukázaného porušenia zákona, ktoré bolo zistené zákonným postupom a konanie prebehlo so zachovaním procesných práv žalobcu. Správny súd nezistil ani porušenie zásad ukladania trestov, ktoré boli uplatniteľné aj pri posudzovaní sankcie uloženej za správny delikt, ktorého sa žalobca preukázateľne dopustil a ktorého neodvratným právnym následkom v zmysle príslušného právneho predpisu bola práve pokuta uložená v primeranej a odôvodnenej výške.

35. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy a konania, ktoré im predchádzalo, z dôvodov uvedených v žalobe, ale aj po posúdení kritérií uvedených v § 195 ods. 1 písm. a) až e) SSP, kedy správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie sú v súlade so zákonom, sú riadne odôvodnené a preskúmateľné, a preto podľa § 190 SSP žalobu zamietol.

36. Obiter dictum správny súd uvádza, že akcentuje (iura novit curia) uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 682, ktoré bolo zverejnené pod číslom 286/2024 Z. z., v ktorom je uvedené v článku I, že „odpúšťajú sa doteraz nevykonané sankcie alebo ich zvyšky uložené právoplatným rozhodnutím za priestupky spáchané v období od 12. marca 2020 od 06.00 hod. do 15. septembra 2023 do 06.00 hod. v súvislosti s protipandemickými opatreniami zavedenými z dôvodu ochorenia COVID-19 spôsobeného koronavírusom SARS-CoV-2.“, avšak predmetné uznesenie vlády nemá žiadny vplyv na tento prípad prejednávany správnym súdom. Citovaný článok z uznesenia vlády má za následok to, že ak bola niekomu uložená sankcia za priestupok v súvislosti s ochorením COVID-19 a táto sankcia (napr. pokuta) nebola doposiaľ vykonaná (napr. zaplatená), tak už páchatel' tohto priestupku nemusí vykonať sankciu, prípadne jej zvyšok. Uvedené však nemá vplyv na súdny prieskum napadnutého rozhodnutia.

37. O náhrade trov konania rozhodol správny súd tak, že náhradu trov účastníkom konania nepriznal, keďže vo vzťahu k žiadnemu z účastníkov konania nezistil dôvod na ich priznanie. Žalobca nemal v konaní úspech, preto mu právo na náhradu trov konania nepatrí podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario. Žalovaný síce v konaní úspešný bol, avšak má postavenie orgánu verejnej správy, pričom správny súd nezistil žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania voči neúspešnému žalobcovi priznané. Zaplatenie eventuálnych trov konania žalovanému nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať (§ 168 SSP).

38. Senát správneho súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Tento rozsudok nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty jedného mesiaca od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 2 písm. c) SSP).

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.), ktorá má odkladný účinok (§ 446 ods. 2 písm. c) SSP).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote do jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.